Univ. Pop. 26 10

SEMPRE AVANT

ATENEU ENCICLOPEDIC SEMPRE AVANT

MUNNÉ

Avant per la Cultura

S U M A R I

Any III Barcelona, Novembre del 1936 Núm. 4

1

Portantveu de l'Ateneu Enciclopedic Sempre Avant
Redacció i Administració: Riego, 2, 1.er

EDITORIAL

El nostre portantveu llança avui vibrants sons de clarí guerrer. Estem en guerra.

Parlem en nom d'una Entitat cultural; en els actuals moments el so de les nostres paraules no pot ésser altre que el crit de confiança d'un soldat de l'immens exèrcit de la Cultura, soldat que avui lluita unit al germà treballador perquè l'enemic és el mateix. La Cultura, força vital del progrés i de la civilització, cal defensar-la amb el treball, amb el fusell, com sigui. L'enemic vol arrabassar-nos la nostra llibertat, la llibertat de tots, que és la mare de la Cultura i de tot benestar social. Hem de defensar la Cultura.

Es necessari triomfar i triomfarem. Mentre quedi a l'home un moment per pensar en ell i en els altres, sorgiran aquests «rebels» invencibles amb idees de déus humans i de gegants, amb braços armats per a destroçar el monstre de la involució moral amenaçant, que avui llança sobre nosaltres les seves mirades enceses per l'odi contra el millor. L'engranatge del progrés humà pot ésser parat per la violència, per la mort, en una paraula, per la guerra; però mai no pot fer marxa enrera com els enemics pretenen. L'anhel de viure és la força que impulsa el progrés de la humanitat. Qui pot burlar aquesta llei? L'heroïsme és veritable i etern si mira l'esdevenidor. Ni herois poden tenir els que com ells miren al passat. El nostre heroisme fou i segueix essent en aquesta lluita fratricida superior a la violència de l'adversari. Per això la victòria és nostra.

I darrera la victòria, la revolució social, els perfils espirituals de la qual ha d'harmonitzar la nova Cultura, donant-li formes belles, tonalitats matisades d'un vitalisme social i humà, anhel natural i lògic de gaudir la vida dins la serenitat bellíssima de la felicitat col·lectiva. Les nostres il·lusions volen ja en ales de la victòria. Creiem complir amb el nostre deure en proclamar avui des d'aquestes columnes que, en defensa de la Cultura i de la justícia social, en aquesta casa tots som soldats contra el feixisme i la reacció. Ho fórem sempre, però vivíem encadenats. Avui som lliures. S'han trencat les cadenes.

Vers la Universitat Popular

Estava latent en el poble l'amor cap a la vertadera Cultura, llaurada per ell en els seus Ateneus. Amb prou feines iniciat el moviment transformatiu i victoriós que va reivindicant el poble en la nostra pàtria, com garantia va exigir, així, exigir, la creació de la Universitat Popular, síntesi de les nostres aspiracions comunes. Quasi totes les entitats de caràcter popular de la nostra ciutat responguérem, com era el nostre deure, a la crida d'unió que les joventuts proletàries ens varen fer. Nostres anhels estaven complerts. L'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant va presidir l'històric míting del Poliorama, pedra fonamental de la Universitat naixent. Encara flamejava el primer impuls depurador de la revolució. El poble reconeixia la nostra obra. Els postulats més aimats per tots els ateneïstes es convertien en eloqüent realitat; pel i per al poble, com sempre ho havíem desitjat.

La Universitat Popular som gairebé totes les entitats culturals populars, estudiantils i sindicals reunides. Quina és la nostra missió en la nova societat que comença? Divulgar la cultura entre el poble, com sempre hem fet, però ara ho farem units, per a accelerar la seva eficàcia.

La Revolució, per mitjà de la nostra empenta, obrirà les portes de tots els centres docents oficials als treballadors intel·ligents que ho desitgin. Rodant el temps no hi haurà més que una Universitat: la Universitat del poble.

Però mentrestant això arriba, té la Universitat Popular una missió social a acomplir. En el nostre poder tenim un índex d'aptituds intel·lectuals, dates publicades per persones solvents en la matèria, que diu així: «Per cada 100 individualitats, 63 són de mitjana aptitud intel·lectual, 17 superdotats i 20 infradotats (anormals, difícils, deficients, etc.). En la nova societat, estructurat el pla orgànic d'ensenyament, ajudats per la nova pedagogia a la psicotècnia, s'assolirà immediatament que els estudis universitaris siguin solament cursats per l'aristocràcia de la intel·ligència, el 17 per 100, els superdotats; 63 per 100 passaran a ésser obrers especialitzats, i el seu lloc està a la fàbrica, al taller o al camp, després de l'aprenentatge en escoles experimentals o escoles de treball; és per això que aquest 63 per 100, més els que la ciència ens rescati del 20 per 100 restant, seran els estudiants de la nostra Universitat Popular que, agermanada amb la Universitat oficial, escoles de treball, etc., té la missió d'elevar el nivell cultural del poble.

Per tant, la Universitat Popular, fundada per les entitats culturals reunides, de les quals, com sabem, forma part el nostre Ateneu, serà el fogar dels treballadors per a llur superació tècnica i cultural. Aquesta és la nostra obra.

Milicià: Recorda't dels llibres. De poc serviria el triomf si perdessis l'ànima.

TRAJECTORIA

Nostra missió completa

Els Ateneus Populars, com el nostre, foren en tot moment les universitats del poble, perquè pel poble van ésser creades. Creacions pures, lliures que obeïen a una necessitat intel·lectual en les masses. Els Ateneus han estat sempre mitjans de defensa contra tot intent de despotisme de la cultura exclusivista, i mitjans de defensa també contra l'abandonament de la instrucció que se li negava al poble, en nom d'una incapacitat congènita, segons l'orgull i la crueïtat dels privilegiats.

Tots sabem quina ha estat la influència de l'ateneisme en el desenrotllament polític i social del nostre país. En ells s'hi cultiva la cultura, lliure, eclèctica, humana, la vertadera cultura que, com digué el venerat F. Giner de los Ríos, «és l'única que pot difondre per tots els àmbits el piadós anhel d'una societat i una vida cada vegada més humana».

Nostra Cultura que té per fonament el principi pedagògic immutable de l'experimentació dels coneixements pel control moral i intel·lectual de l'activitat col·lectiva, portava precisament el segell característic de les inquietuds espirituals de les masses, la gran lluita per un millorament, per la veritat i la bellesa, que, en el cor del poble, han estat sempre sentiments imposats per la solidaritat, confiança dels oprimits, única religió humana que el poble ha professat sempre, com esperança de redempció. Tots junts sentíem directament els anhels del poble que treballa i que pensa, compartíem les seves penes, les seves alegries, les seves esperances, la crua i lletja realitat de la desigualtat social, la humiliant lluita del fort contra el dèbil i indefens, les il·lusions dels seus idealistes, les daurades il·lusions dels artistes del poble. Nostre ensenyament fou sempre l'ensenyament d'un esdevenidor millor. Ensenyança i cultura altament social i humana, amb objectiu moral definit.

Així anàvem minant el fals fonament d'aquella altra cultura exclusivista, senyoritil, omplenada tota ella d'atavismes, de virus d'autoritarisme intel·lectual, amb bases ultrahumanes que deixaven lliures els més lletjos instints de l'animalitat hominal, que conduïa inexorablement a la degradació de l'espècie, materialment i espiritualment. Falsa cultura codificada pels poderosos, traduïda al dret positiu, a aquest dret que era impotent per a sembrar la justícia entre els homes, la pau a les consciències. Així anàvem fent la nostra revolució intel·lectual. Colaborava amb nosaltres l'intel·lectual honrat perquè sabia que nosaltres érem el vincle entre el pensador i el poble. Obríem generosament el recipient de les intel·ligències a totes les grans ideologies perquè la nostra missió era poder formar per mitjà de l'anàlisi, la integració cultural que el poble necessitava per l'éxit de les seves decisions inapel·lables. Érem perseguits. Com no? Negàvem la maldició bíblica del teòleg contra el treball; impedíem que el tirà aixequés el fuet, impedíem que el legislador emparés el vici, que s'obrís la llaga permanent del crim en la lluita natural per l'existència. Renegàvem d'aquelles lleis que desemparaven la dona, el vellet, el nen; odiàvem la cultura imposada, que féu exclamar a l'economista «l'home sempre llop de l'home»; combatíem aquella ciència que produïa gasos asfixiants, a aquella civilització hipòcrita, que titllava de salvatges i criminals els pobles naturals, mentre ells, els dirigents dels pobles cultes, admetien, divinitzaven, el més gran dels crims, la guerra; no crèiem en l'art, en aquell art d'ells que no ha

fet altra cosa que deixar córrer el pinzell, el buril, la ploma, guiats per l'instint de la imitació més servil, cantant les gestes dels tirans, immortalitzant en la tela o bé en el marbre el mal, per justificar que l'home té l'obligació de creure en aquesta cultura que solament li atorgava el dret de lluitar constantment entre si per a obtenir el títol fictici de culte. És per això que ens perseguien!

Però la nostra missió social fou complerta i avui la societat recull el fruit del nostre esforç. Hem vençut.

Dignificar l'Art, posar la Ciència al servei del benestar col·lectiu, fer del Treball un plaer per l'Art i la Ciència, i entronitzar entre els homes la moral vertadera, moral que sempre mira a la llum; aquests són els objectius de la Cultura, per nosaltres sempre defensada, problemes espirituals de la Humanitat, base cultural de la Revolució per satisfer l'anhel de superació espiritual del poble. La Revolució seguirà la nostra trajectòria; però, ja sense obstacles, fent-la entrar en la seva fase més elevada, en la fase creadora. Estem al costat de la Revolució; avui concentrant-nos en la Universitat popular; demà, des dels nostres clubs de lectors, laboratoris d'anàlisi ideològic, liceus, etc. (transformació dels nostres ateneus).

Fins a cert punt la nostra missió històrica està complerta; però tenim adquirit entre el poble un dret etern. El poble ens creu, i, com digué el poeta, «tot el que es creu s'estima». Deixem obertes totalment les portes dels nostres Ateneus, que el poble no trigarà gaire a arribar a ells per a convertir-los en avençadetes espirituals, en aquesta societat tan humana que la Revolució està harmonitzant.

Marian REPISO i GRANADO

La dona parla

Què podem dir nosaltres davant del moment que estem vivint?

Tan sols en veure els rostres dels nostres milicians, confiats, segurs que lluitaran, però triomfaran, el nostre esperit se'ns emplena d'optimisme i ens anima per a treballar, per a fer quelcom per als nostres germans que lluiten constantment, sense defallir, exposant-se davant la metralla de l'enemic per tal de fer una societat nova, més lliure, més culta i més sana, a l'ensems que prou forta i potent per a aixafar els corcs que fins ara la rosegaren.

Que lluiten tots per un ideal i somnien en el demà dels seus fills. Saben que l'infant d'avui el faran gran i quan serà un home la societat el protegirà i defensarà i que ningú no podrà tapar-li la boca davant de la veritat.

O, companys, què magnífica és la vostra gesta!

Nosaltres, les dones, a la reraguarda, per molt que fem, mai no podrem igualar-nos a la vostra tasca, però sí que podem sentir la satisfacció que també hi havem aportat el nostre gra de sorra.

Companyes, per poder fruir totes d'aquesta satisfacció cal que treballem amb gran delit i entusiasme. Què podem fer? Tenim moltes iniciatives que sols esperen la col·laboració de totes per veure-les molt aviat realitzades.

Esperem, per tant, que ni una sola de les companyes mirarà amb indiferència aquest crit que llancem perquè vinguin a l'Ateneu, on trobaran un lloc per a treballar amb tot l'entusiasme, totes unides i per un sol pensament: per la llibertat del nostre poble.

UNES COMPANYES

La darrera guerra

Pels carrers de la ciutat, de la vila i d'aquells llogarrets més apartats, els quals només hem vist de pas durant les nostres excursions, surten homes amb fusell, plens d'optimisme, riallers. Els preguntem: «On aneu?» Plens de satisfacció i amb una rialla a la cara ens contesten: «Al front!» Els que ens quedem els responem: «Bona sort!» Però una vegada a casa reflexionem, ens preguntem mútuament sense poder-nos contestar, la desesperació augmenta fins arribar al roig-blanc; per últim, quan ja no podem més, quan l'afonia ens vol privar el dret de parlar, en un últim esforç cridem amb tota la nostra força pulmonar: Humanitat! Ja n'hi ha prou de sang vessada; ja n'hi ha prou de desgraciats a la terra; recorda't de la Gran Guerra, on milions d'éssers humans perderen llurs vides, on milers d'homes quedaren inútils per tota la vida. Recorda't també que avuí existeixen moltes llars que porten arrossegant la creu d'herència que la guerra els deixà i que jamai no l'oblidaran.

Volies —si tu mateixa ho sabies!— sang, sang! Això és el que desitjaves, res més que això; i ara, quan tornes a tenir set d'aquest líquid, ens amenaces altra vegada volguent xopar-la de la joventut, vols assaciar-te amb sang fresca i jove.

No! No sortiràs amb la teva; la raó és nostra; si lluitem és per nosaltres; si triomfem, la victòria no és de ningú més que nostra.

Guerra, guerra! El teu nom repugna, és odiós al pronunciar-lo; les teves accions són odioses i traïdores, i sols amb traïdors pots ajuntar-te; però aquests pensen com tu, les accions són les mateixes; per tant, els espera com a tu la fi, el càstig màxim dels països civilitzats, i una vegada fora aquest monstre, reemprendrem els llaços de fraternitat de tots els pobles, de tota la humanitat.

L'horitzó s'aclareix, el nostre esperit retorna a la llum; cerquem l'home: va camí del front, qui sap si tornarà! Bona sort! Lluita, amic; lluita, germà; nosaltres també lluitem: tu, amb el fusell; nosaltres, amb el llibre; pensa que la lluita de demà no serà amb canons ni fusells ni coses mortíferes: la lluita de demà es farà a la Universitat, d'ací sortiran els veritables soldats de la Ciència, de la Filosofia, del Dret i de la Justícia, i amb un exèrcit com aquest ja en podran venir de guerres, que totes les guanyarem. Per això lluiten els nostres herois!

Amics, companys: no defallim en la nostra tasca; des dels llocs on ens trobem també lluitem, allistem a les nostres files culturals tots els homes, la joventut, la mainada, i tots junts marxem formant una massa compacta, sòlida i ferma, pel camí que condueix al cim de la nova vida, de la nova humanitat.

Joan BIARNES

Als qui no els agrada llegir, són molt poques les vegades que són compresos.

Com s'ha d'estudiar per treure'n el màxim profit?

La funció més elevada de l'ésser humà, que el distingeix dels altres animals, és el fet de conèixer: la intel·ligència. Aquesta té per missió comprendre. Comprendre una cosa és veure els nexes, les relacions que la lliguen amb els conceptes anteriors, ja exposats. Un home que no tingués cap concepte de res, per aquest sol fet —a part que demostrar un alt grau d'idiotesa per qui ha fet vida social i ha tingut ocasió d'aprendre— no podria comprendre cap concepte un xic elevat de qualsevol matèria. Així considerat, els coneixements que ja tenim i els que anem adquirint, i la funció del comprendre pot equiparar-se a la d'assimilar. Naturalment, com més assabentats estem d'una matèria, més fàcil ens és entendre un coneixement relacionat amb la mateixa.

La primera conseqüència higiènica que hem de deduir és, doncs, la que per a estudiar profitosament cal anar del més fàcil i simple al més complicat i costós d'una assignatura o branca de la ciència, cosa que deu tenir en compte el mestre, el pedagog en general o bé el que estudia quelcom pel seu compte.

De la mateixa manera, però, que per menjar cal tenir gana, per a assimilar coneixements o estudiar profitosament cal sentir la gana espiritual anomenada «interès».

L'interès és l'únic mòbil que ens fa prestar atenció, sense la qual ens és impossible fer res. L'atenció és el veritable mitjà de comunicació entre el que s'estudia i nosaltres. Podríem dir que el mateix d'interès que d'atenció n'hi ha de dues menes: voluntari i espontani; espontani és l'interès que desperta l'assumpte per si, directament, sense cap segona consideració (és com menjar perquè se sent gana), i voluntari, l'interès que posem en una matèria que encara que ensopida, en si, la considerem interessant com a mitjà, com a deure o per qualsevol altra causa secundària (és el «menjar per viure» del que no frueix de bona gana); quant l'estudi d'una llengua estrangera pot resultar molt avorrit... si no penséssim en els avantatges que ens reportarà el saber-la; un tros d'història ben explicada es fa interessant a qualsevol nen.

L'atenció no és il·limitada; quan en fem ús per a una cosa no la podem distreure amb altres; cal, doncs, evitar tota mena d'estímuls que criden l'atenció (sorolls, la veïna que canta, un que parli al costat, l'altre que es mogui, etc.); tot això, dit ben clar, és que no hem d'ésser interromputs durant l'estudi d'un tema.

L'adaptació es fa paulatinament; això vol dir que hem de reposar un xic abans de començar un estudi (tant si acabem de fer un esforç físic com si abans estudiàvem una matèria distinta, com si estàvem absorbits als nostres negocis) i que després hem de pensar en la matèria que anem a estudiar, abans de començar aquest estudi.

No n'hi ha prou d'aprendre una cosa, cal recordar-la. Per a aquest fi l'interès amb què l'hem apresa és la primera condició, ja que queda tant més fixada com més ens ha interessat, i la primera fase de la funció memòria és la fixació.

La segona funció que té la memòria és conservar el que s'ha après. Els següents consells faciliten aquesta funció: no llegir diverses vegades seguides un paràgraf o pàgina (l'interès s'embota i a la segona o tercera vegada la lectura és totalment estèril, i el que es llegeix s'aprèn solament de rutina i mai no s'arriba a comprendre), llegir una sola vegada i després

recapacitar ço llegit (prendre notes, fer-ne un resum, etc.) i tornar-ho a llegir al cap d'un cert temps (posem un exemple: quan s'estudia a la tarda o al vespre, al matí del dia següent). També és convenient, si hom pot, llegir un mateix tema en distints llibres, ja que la distinta forma d'expressió ajuda a l'interès.

Ramon ARMADAS

Solament el que desconeix la grandesa del demà que ens espera pot sentir-se pessimista davant del moment.

L'Art pictòric i la Revolució

A les preocupacions que porta la guerra en si mateixa, a l'activitat accelerada que li exigeix el treball per la seva victòria, hem d'afegir a la guerra que viu el poble espanyol una altra preocupació de tanta importància com les abans esmentades: la revolució. Aquest factor que en altres guerres no ha existit, és per a la nostra motiu principal. Ella, el mateix que fortifiquem les nostres avançades del front, és l'encarregada a la reraguarda de fortificar una barrera més forta, completament inaccessible al feixisme: la d'estructurar una nova vida social.

Aquestes tres fraccions: la guerra, el treball i la revolució, han mobilitzat tots els sectors, des de l'obrer a l'intel·lectual, des del revolucionari d'acció a l'artista.

De tots els esmentats, l'artista és l'únic que per a molts sembla allunyat de la revolució. Es dubta de l'eficàcia d'aquest petit sector de la humanitat, perquè sempre els hem tingut com a uns somniadors, com a homes d'esperit delicat, i que, per tant, produeixen quelcom que està al marge dels moments revolucionaris: l'art.

No, l'art és tot el contrari a aquesta creença. La seva missió en l'edifici de la nova estructuració social és importantíssima.

Des del punt de vista històric, l'art té la valor innegable de fer immortals els moments vibrants que sent el nostre poble. Perquè el veritable artista, el que sap sentir, sap aspirar l'ambient espiritual de la revolució com no ho pot saber cap altre. Sols d'ells depèn que restin plasmats en poemes gràfics, a les generacions venideres, la gesta nostra en el gran pas de la cultura.

Si seguim atenint-nos a la missió que l'art té a complir en el seu ajut a la revolució, podem veure que no sols es resumeix a guardar la història en l'espiritualitat dels quatre angles d'un quadre. Té també un lloc preeminent en les necessitats dels moments en què culmina la lluita, i el cartell és un exemple viu en aquest aspecte.

Rússia, abans que nosaltres, el va emprar com a principal mitjà de propaganda. En els primers temps de la revolució la premsa era quasi ineficaç davant d'un poble on l'analfabetisme assumia el vuitanta per cent dels seus habitants. Per altra part, els oradors eren escassos per a inculcar la grandesa de la revolució a aquests cent-seixanta milions de proletaris, màxim si es té en compte que els progressos de la ràdio no existien. El cartell il·lustrat va ésser la solució, el dibuix expressiu que acompanyava la consigna revolucionària es feia entendre a l'obrer per escassa que fos la seva intel·ligència. Rússia ha d'agrair a l'art aquest formidable ajut.

El mateix que a la Unió Soviètica, el cartell, a la nostra revolució, és l'eco que repeteix a cada cantonada la consigna directriu de la revolució.

L'art, i en aquest sentit no ens hem de referir solament a les arts plàstiques, té una altra missió a fer: és l'encarregat de suavitzar el materialisme sagnant i cru que l'esperit revolucionari té. Es el bàlsam de repòs que regularitza l'esperit en constant tensió. Es el que embelleix l'esperança. Es el que impideix caure els nostres sentits, empentats pel fragor guerrer, en la baixesa de la fera. Es el que ens humanitza i el que dignificarà davant del món la nostra revolució.

Aleix HINSBERGER

A la humanitat se li presenta un problema que ha de solucionar ràpidament: O feixisme, que és retrocés, o antifeixisme, que és avenç. I LA HUMANITAT MAI NO HA RETROCEDIT.

SUGGERENCIES

Ara és el moment...

Quina estructuració s'ha de donar, en el moment actual, al grandiós districte VII?

Davant d'aquesta pregunta cal que sigui el nostre Ateneu el primer en contestar i el que dugui la davantera.

Primerament, crec, s'ha de fer una unitat col·lectiva. Les forces aïllades de cada una de les Entitats i Penyes que hi ha al nostre districte s'han d'unir. Quant, menys, aquesta és l'obligació del nostre Ateneu, en proposar-ho, davant l'evolució del moment. Una fusió de totes les Entitats: excursionistes, orfeonistes, esperantistes, folkloristes i culturals en general, i tot el sens fi de Penyes, tant fotogràfiques com literàries, etc., seria l'obra més grandiosa que durant els anys que porta de vida l'Ateneu pugui registrar en la seva història.

Cal que sigui aquest districte el que doni l'exemple perquè ho vagin plasmant els altres i arribar al vertader bloc cultural, per mitjà de Federacions, etc., que ja portàvem els Ateneus —i ho continuem— per a fer la Universitat Popular i en tots els actes i campanyes que a profit de la Pau i l'Amor entre els homes s'organitzin.

Cal escriure aquesta plana gloriosa a la nostra història.

En el districte VII, doncs, degut a la transformació social i cultural en què forgem, s'ha de fer una fusió.

Aquesta és la resposta i l'actitud que ha d'adoptar el nostre Ateneu.

Ara és el moment, i cal meditar-ho.

El benestar dels pobles no és possible si no hi ha unió.

J. O. DABLAS

Si saps conservar la salut tens les possibilitats més grans per a triomfar en la lluita per la vida.

Cultura i Treball

Cultura i acció

No fa pas gaire temps que deia que el feixisme era la guerra, o la guerra era el feixisme; i, malauradament, estem vivint una guerra, i molt lamentable, encara més si tenim en compte que la guerra és entre germans d'Ibèria.

Maleït el feix, que ens vol portar a la ruïna i la misèria. Aquests homes sense honor, d'instints salvatges, que han provocat la guerra, havien d'ésser els salvadors d'Espanya.

Però és possible que aquests malvats hagin arribat a tal extrem de barbàrie?...

Pocs els interessa les mares que ploren per llurs fills... Assassins! I aquests homes eren els continuadors de l'obra de Crist? Es segur que si aquest home existís, al qual tota la vida han invocat, per ésser un mitjà de viure, i un desgabell pels que pensen en una societat més justa, aquest home, dic, estaria amb un fusell al costat del poble, per lluitar en contra d'ells, en contra d'aquests malvats que han omplenat les terres d'Ibèria de sang treballadora.

Tothom combat el feixisme, molt especialment la joventut, aquesta joventut que tan dignament està lluitant en contra del feixisme, perquè sap que el triomf del feix significaria la negació de la Cultura i la implantació de l'esclavatge i el terror.

No triomfarà el feix; en contra d'ell està tot un poble sà i honrat, el qual ha segellat amb sang la unió fraternal de tots els explotats. Ai del qui intenti desfer aquesta unió sagrada, que a ell el jutgi la història; per damunt de totes le sidees i ambicions de partit o organització hi ha els morts que clamen venjança, que tenim el deure de venjar-los i els venjarem.

Amb aquesta lluita els homes aimants de la Cultura no hi podien mancar; saben prou bé el que significaria el triomf de la reacció, aquests casals de Cultura sostinguts solament per l'esforç dels que volen superar-se intel·lectualment; per això estan al costat del poble, uns al front, altres a la reraguarda, treballant pels que donen generosament llur vida per un millorament col·lectiu.

En temps normals, la Cultura ha estat un mitjà força bo per a lluitar contra la guerra i el feixisme, i quan els assassins, amb llurs fusells, han volgut arremetre contra les llibertats del poble, l'home que era pacífic, estudiós, s'ha transformat en l'home enèrgic, ferotge, agafant l'arma per a aixafar la bèstia negra.

Homes de totes les tendències: no hem de mirar pas a la fracció a la qual pertanyem; hem de mirar cara endavant, que al front està l'enemic, i contra d'ell hem d'anar; mai contra nosaltres mateixos; tots mirem per una societat més justa, és cert, però la revolució és del poble, i units serem indestructibles.

Companys tots: directa o indirectament hem de col·laborar per l'aplastament total de la reacció i el feixisme, hem d'ésser lliures i ho serem, mitjançant l'esforç de tots.

Per la llibertat dels pobles, pel benestar col·lectiu, per la Cultura, endavant!

Salut!

Pere **CASANOVAS ALMIRALL**

Ciutat, 17 d'octubre del 1936.

La decisió ens farà sortir airosament de les situacions que abans per a nosaltres semblaven insolucionables.

Revolució...?

Estem en un període de lluita en el qual els homes es maten ells amb ells, sense recordar-se que són germans, que lluiten i es maten homes d'una mateixa raça, d'una mateixa civilització, d'un mateix poble. Que queden pares sense fills, esposes sense marits, fills orfes de pares, i que desapareix del camp de lluita el més gran que hi ha en el món, que és l'amor entre els homes. Això és terrible, però és així. Es del tot inevitable, ho porta la revolució, què dic la revolució, la guerra, perquè no és res menys que una guerra el que ara vivim. Guerra que ens hi han portat uns generals que no en tenien prou en mantenir llur privilegi damunt el poble, que els mantenia, sinó que han volgut endogalar-lo amb una dictadura militar per a satisfer llurs afanys imperialistes, d'acord amb les potències feixistes del món. Ens hi ha portat el clero, per por que el poble s'instruís i ell perdés la preponderància que tenia sobre les masses incultes, que li facilitaven la seva tasca jesuítica. Ens hi han portat els capitalistes, per volguer conservar els grans dividends que els permetien ésser els amos del món a costa que l'obrer es morís de fam. Es una guerra, perquè al cap de pocs dies d'haver esclatat la revolució, en veure que el poble s'havia llançat al carrer, i no solament aguantava l'embestida, sinó que es feia amo de la situació, els rebels reben material de guerra, avions, metralladores, bombes, fusells, obusos i homes. Homes de les nacions feixistes, per a venir a conquistar Espanya, com si fos una colònia. Però Espanya és una nació que pot, deu i té el deure de governar-se a si mateixa, per la voluntat dels seus ciutadans, i no permet, ni permetrà, que un govern d'una altra nació vulgui imposar el seu criteri, encara que per a això hagi de lluitar amb tots els exèrcits feixistes del món.

Per això el combatent no recorda que el que té al front és un germà seu, sinó que és un enemic de la Cultura, de la Civilització, de la Llibertat, perquè representen els camps de concentració d'Alemanya, la militarització dels infants, com a Itàlia, i les presons plenes d'obrers, i quan no, morint de fam pels carrers, com a Portugal. Que hi ha excepcions? Qui ho dubta? Però no perquè hi ha obrers que militen a les forces dels facciosos, sota la pistola d'un requetè, podem deixar de lluitar, per tal de vèncer d'una manera definitiva el feixisme. Amor, en tenen ells? Mai no n'han tingut. No veieu que són feres? I si no, mireu l'exemple d'Aranda a Oviedo i Moscardó a Toledo.

Per això és necessari fer el màxim esforç per a acabar la guerra, ajudant tots des d'allà on calgui pel triomf de la Llibertat. I acabada la guerra farem la Revolució. Un canvi total en la vida social, econòmica, cultural i política. Dignificarem el nom de Pàtria, i estendrem l'amor entre els pobles.

Enric MIRET

Barcelona, 20 d'octubre del 1936.

Quan un govern fa una guerra és l'imperialisme. Quan la fa un poble és la civilització.

12

Realitats de l'Evolució

No hem d'ésser pessimistes i viure més la realitat si comprenem que tot ésser, tot objecte, té la seva evolució, comprendrem que, contra ella, no ha existit ni podrà existir cap mecanisme, per criminal que sigui, que pugui deturar la seva trajectòria vers la superació.

La realitat s'aclareix per l'horitzó en els fets que concretament es produeixen. La vida que en el seu transcurs ha anat deslligant-se de la cadena que forjada per les mans traïdores l'oprimia, s'ha donat compte que als ulls una bena mig confusa no li permetia, en la claredat deguda, comprendre els errors i les barbaritats que contra ella es cometien; fixant-se que per llevant cada matí un sol lluminós apareixia per l'horitzó prenyat d'optimisme i realitats, que li donaven a comprendre que una felicitat més sana i més honrada podria viure, si s'alliberava de les cadenes criminals que l'oprimien. I en comprendre aquesta grandesa, que era el producte dels somnis que cada nit s'alborejava, no ha meditat ni un moment, i empunyant l'arma amb fermesa corre a destruir per sempre més les cadenes de l'opresió.

I així, arribat el dia, el moment que aquests traïdors, aquests explotadors fastigosos que trencaren la branca del fruit poderós, amagant-se-la en aquells palaus, caus de corrupció i maldat on sols ells, els criminals repugnants, la saborejaven, se'ls hi acabés aquella fina degustació i caiguessin en el caos pels abusos comesos. Però en comprendre l'atenció que els seus enemics posaren en els errors que cometien, recorren a la desesperació per evitar així que l'heroisme del poble els condueixi a l'abisme on cauran per sempre més.

Però ja que la sonoritat del clarí de la llibertat ens anunciat el moment oportú per a destruir-los, hem de posar la màxima atenció i dedicar totes les nostres forces a les dues lluites presents: la joventut, tots els aptes per a les armes, al primer crit empunyar-les i destruir-los; els altres, lluitar, procurant que l'organització de la nova vida no fracassi. I comprendrem, companys, que per la seva incomprensió o incapacitat, han donat peu a què nosaltres, amb tota legalitat, els hi diguem amb veu forta: La humanitat us desprecia per traïdors i covards i sereu devorats per la nostra justícia.

I així trencarem l'esclavitut i passarem a viure una vida lluminosa de progrés i llibertat on els nostres infants que al darrera nostre portem, puguin adquirir aquella llibertat, aquella alegria, aquella il·lusió de saber que tots portem i que unes mans criminals ens ho impedien.

Carles RIBA GIRONA

Fes que la teva voluntat no decaigui jamai. D'aquesta manera triomfaràs sempre.

Parlen els nostres milicians

TOTS PER UN, UN PER TOTS

Des de temps immemorials totes les revolucions han estat provocades per un anhel de llibertat i millorament social.

D'exemples n'hi ha una infinitat i coneguts fins pels més incults, puix que no hi ha necessitat d'estudiar la història per a saber que quan els homes conscients estableixen una lluita a mort aquesta es fa amb una noblesa de mires que tan sols la capten aquells que confraternitzen amb ells. Són valents fins a la temeritat, serens i convençuts de llur deure, deixen tot quant anteriorment representava una necessitat per avançar amb les armes a les mans i disposats a morir perquè neixi de llur sacrifici la llum que demà enlluernarà amb la puresa dels seus matisos a la Humanitat.

Companys revolucionaris, vosaltres que parireu mitjançant el vostre esforç la verge per tots immaculada de la Llibertat. Vosaltres que en el camp de batalla us doneu compte de la Igualtat que ha d'existir entre els homes..., que coneixeu l'amargor de la vida. Vosaltres sou els únics, sí!, els únics que sentiu vertaderament la ideologia d'avançada: Tots per un, un per tots; aquests mots són el compendi de les vostres aspiracions.

La mort! Què representa davant l'esdevenidor d'Igualtat que assoliran els nostres fills? Quina valor té ella? Cap, puix que l'esperit del qui fineixi per l'amor als homes serà una llàntia més que il·luminarà el camí fins ara en ombres, que ens portarà, amb el coratge de tots, al Sol esplenderós que irradiarà les nostres vides.

Si cal morirem, però amenaçadors i amb el puny enlaire. Salut!

V. S. CARALT

Sariñena (front aragonès).

* * *

Recull de pensaments a través de la correspondència sostinguda amb els companys que lluiten al front, pel company J. O. Dablas:

Vicenç Soriano, Sarinyena

«Un nadó quan plora necessita els braços de sa mare. Tan solament jo necessito el paper blanc i un amic comprensible i que em comprengui.»

«...Els homes conscients es coneixen per la tasca profitosa que en bé de tots realitzen, i no per les paraules buides i amb egoisme propi...»

* * *

Marian Carbonell i Magí Benedito, des d'Azuara.

«...estimem la vida com més la pugui estimar un altre, però no temem la mort...»

* * *

Francesc Córcoles, des de Sarinyena

«...fa només dos dies que estic aquí a Sarinyena i ja sento la necessitat de tractar-me (només sigui en lletra) amb els meus companys...»

(Aquesta paraula de companys es refereix a tots els ateneïstes.)

* * *

Joaquim Gibert, Tardienta

«...tinc el goig d'ésser un membre de l'exèrcit, el vertader, l'únic que convertirà l'Espanya corrompuda en una nació lliure...»

«...aquí passen coses molt importants; per exemple, un cas, un efecte paradòxic: uns camperols treballen la terra, les canonades van caient... no en fan cas... segueixen treballant...»

* * *

Agustí Pons, Tardienta

«...aquí al front, hem après dues coses primordials en la vida: ésser pràctics i a resignar-nos...»

«Jo que abans la vista d'un fusell m'horroritzava, ara tinc, a l'inrevés, una afició sense límits pel meu fusell alliberador...»

«...és aquí al front de batalla on hom copsa tot el sentit que hi ha dintre d'aquestes tres lletres que, damunt d'Astúries, sorgiren un dia tacades de la sang generosa dels minaires: U. H. P.»

* * *

Antoni Cuberes, des de diversos fronts

«Tornaré, amics. No faltaria més. Tornaré, i aquest ritme de la meva vida, suara estroncat pel moviment, el tornaré a canalitzar al vostre costat amb una altra mena de lluita en pro de la grandesa del nostre Ateneu.»

* * *

Ricard Boix, Bujaraloz

«Sembla que l'Ateneu quedarà un xic solitari degut a la propera mobilització; no hi fa res, quan s'hagi aixafat el feixisme tornarem amb més fe que mai...»

* * *

Els companys **Enric Lucena, Francesc Mas, Miquel Martí, Basili Pareja, Enric Cabanes, Vicenç Boira, Joan Lòpez Sancho, Francesc Bellmunt, Salvador Burgues, Josep Barrogues Llop, Wifred Blai**, i algun altre que sentim no recordar, ens envien targes plenes d'optimisme, i amb una ferma seguretat per la victòria definitiva, no deixen ni un sol moment de pensar amb el nostre Ateneu.

* * *

CARTA OBERTA

«Una vegada més heu fet honor a la generositat i companyonia ja clàssiques d'aquest benemèrit Ateneu. Nosaltres, que amb paraules no podem expressar-vos el nostre profund agraïment vers la vostra generositat, us diem que procurarem pagar-vos-ho lluitant fins l'últim moment per assolir amb tota plenitud la victòria i assegurar així la nostra llibertat i la nostra cultura de la qual vosaltres en sou els més ferms propulsors.

Jo en particular i en nom de tots els meus companys, us dono les més profundes gràcies per la vostra generosa despesa i disposeu sempre d'aquest vostre company,

MAÑOSA

Sariñena, Ales Roiges, 29 d'octubre del 1936.»

Carta rebuda del bibliotecari d'Ales Roiges, amb motiu d'una tramesa de llibres feta per l'Ateneu per mitjà de la Secció de Biblioteca.

Secció Biblioteca

DEL MOMENT

Hores aquestes en què han de parlar més els fets que les mateixes paraules, no volem nosaltres fer-vos perdre gaires minuts amb els nostres pensaments, ja que comprenem a bastament que en les actuals circumstàncies cada home o cada ésser humà —com es vulgui— ha de lliurar-se per complet a un sol pensament, i aquest ha d'ésser el de vèncer en aquesta lluita sòrdida i criminal en què uns mercenaris ens han llançat.

Nosaltres, la Secció de Biblioteca, ens sentírem des del primer moment identificats per complet amb aquest moviment d'emancipació del poble ibèric, com també —per què no dir-ho?— orgullosos d'aquests ateneistes nostres, que tenen per bandera la de les quatre barres glorioses i les ensenyes proletàries de la llibertat, poble el qual, amb unes hores solament, escrivia una de les pàgines (per no dir la primera) més glorioses de la nostra història.

Eren aquests companys nostres els que ens representaven en aquells moments (si no en persona, en esperit) greus i sublims a la vegada; i que portaven a la lluita tot el nostre entusiasme per Catalunya, i —per què no repetir-ho també?— pel poble ibèric.

Per això, els que per causes diverses, potser també tan necessàries com les primeres en aquesta guerra, ens quedàrem ací, però que indefectiblement ens obliga a justificar encara que només sigui per uns moments, la nostra estança a la reraguarda, encara que, just és fer-ho constar, l'esperit d'aquests ateneistes i germans nostres està sempre amb nosaltres, per a inculcar-nos aquelles forces que poguessin abandonar-nos. Ja que nosaltres no podem de cap de les maneres oblidar a aquells germans nostres que es juguen la vida amb un somriure als llavis per a poder conquerir un benestar comú per a tots, per al dia de demà.

La Secció de Biblioteca, més ben dit, la seva Junta Directiva, no s'ha adormit sobre els llaurers conquerits pels altres, sinó que ha procurat fer-se digna de representar una col·lectivitat que en aquesta lluita ha demostrat la seva capacitat i valentia a la vegada.

Nosaltres, amb el nostre esforç i el de tots els ateneistes conscients, hem fet possible aquell somni daurat de poder instal·lar una Biblioteca permanent a l'Hospital General de Catalunya, la qual potser en aparèixer aquestes ratlles ja haurà estat inaugurada; dos mil volums hem entregat, donatius tots ells dels treballadors catalans, donatius dels quals nosaltres en servarem tota la vida un record, per la demostració feta per aquest poble, de valentia en la lluita i d'humanisme en el dolor; tot fortament lligat i agermanat.

Acabarem dient-vos a tots vosaltres, socis del gloriós Sempre Avant, que podeu sentir-vos ben orgullosos de pertànyer a aquest Ateneu, que una vegada més ha fet honor als seus postulats de Cultura i Antifeixisme.

I vosaltres, els que veniu o esteu al front, la nostra abraçada més forta; als que no hi heu anat, només us diem que us feu ben dignes dels primers, per la Llibertat i per Catalunya.

Secció Cultura Física

UNS MOTS SOBRE CULTURA FISICA

Si els homes que fins ara ens han governat no haguessin estat tan cecs, s'haurien adonat de la necessitat inel·ludible que tenien de proporcionar al poble sales de gimnàstica i camps d'esport.

No sabem ben bé si ha estat per ignorància o per conveniència que han volgut tenir-nos en aquella mena d'atonia que gairebé ens privava de desenvolupar-nos moralment i física.

Sortosament, el mateix poble ha reaccionat i ha obert els ulls a la realitat, i d'aquesta manera ha pogut veure i palesar els avantatges que reporta la pràctica de la gimnàstica i dels esports en general.

El que passa, però, és que en reaccionar autómatament d'aquella passivitat a què havia estat condemnat, passà a una activitat un xic desgambellada, cosa fins a cert punt bastant lògica.

Què és, doncs, el que cal fer?

Aquesta contesta implica una tasca clara i definida. Endegar aquestes activitats vers uns nous horitzons.

Es aquesta una tasca que s'hauria de fer des de dalt; és a dir, des d'un organisme controlat per l'Estat, amb una direcció acurada i tècnica.

La realitat, però, és una altra, i veiem que l'han de portar a terme aquelles entitats que, com el nostre Ateneu, tenen per lema el millorament moral, físic i social de l'individu.

Es en aquestes directrius que la Secció de Cultura física del nostre Ateneu mena les seves activitats per tal de donar uns fruits no gaire llunyans que, en millorar la individualitat, tingui com a corol·lari una col·lectivitat sana, forta i comprensible.

Consells práctis

La Cultura física, tan necessària per a l'embelliment del cos humà, per tenir una eficàcia evident, ha d'anar acompanyada sempre d'una preparació moral i teòrica el més elevada possible.

Un gimnasta ha de saber cada moviment per què el fa, en què el beneficia o bé si el pot perjudicar, i les causes del perquè.

Ja sabem per experiència pròpia que un individu, en entrar per primera vegada dintre d'un gimnàs, completament desorientat dels perjudicis que pot reportar-li, el que primer el captiva és poder fer el que fan uns companys que porten un cert temps, mig any com a mínim, dins la pràctica del gimnàs, o sigui fer servir les paral·leles en els seus diferents moviments, enfilar-se per la corda, remuntar les anelles, pujar i passar les escales, etc.

Si aquell individu, abans de decidir-se a practicar el gimnàs, l'hagués estudiat ,sabria comprendre que ell, després d'un temps dedicat exclusivament a la pràctica de la sueca, també podria permetre's, diguem-ho així, el luxe de fer servir tots aquells aparells que han estat la seva il·lusió en veure'ls per primera vegada.

Un curs de gimnàstica sueca ens reportarà molts beneficis, puix que per mitjà de l'exercici donarem una elasticitat als nostres membres, ensems que una potència i harmonia al nostre cos.

Els moviments sempre han d'anar acompanyats d'una respiració acompassada, ja que tota l'eficàcia dels mateixos es deu a la respiració. Respirant fora de temps, no solament deixen de beneficiar, sinó que perjudiquen en gran manera; per això és interessant tenir el professor al davant a l'executar els moviments i prestar la màxima atenció a totes les explicacions que sobre la respiració pugui donar.

L'exercici corporal és molt bo si es sap administrar.

Pel millorament de nostra raça, practiquem i propaguem la Cultura física.

Josep CERVERA

Secció d'Excursions

MISSIO DE LA SECCIO D'EXCURSIONS EN ELS MOMENTS PRESENTS

La Secció d'Excursions, a pesar que a les seves vistes no es defineixi concretament quina és la missió que deu complir en els moments presents, no està apartada, no pot estar-ho, de cap activitat que pugui enfortir la lluita contra el feixisme.

A pesar que gran nombre de companys que portaven llur esforç, llur ajut moral directament a la nostra Secció, es troben lluitant a diferents fronts, i d'altres que estan per sortir en la columna alpina, nosaltres, els pocs que restem a la ciutat, i dels que ens preocupem per les activitats de l'Ateneu, hem de lluitar, hem de contribuir amb tot i per tot a aixafar d'una vegada la bèstia feixista devoradora de les llibertats dels pobles.

La tasca que deu sortir directament de la Secció d'Excursions ha d'ésser possitiva, tasca que ajudi, com ja hem dit, els moments presents; per això el curset de Telegrafia que celebrem i els de Geografia general d'Espanya i Cures de primera necessitat que anem a celebrar, les excursions devem suspendre-les perquè no seria humà que mentre els nostres germans cauen en la lluita per la llibertat, nosaltres gaudim fent excursions.

Altres activitats que volíem portar a terme són: contribuir a l'obra dels infants d'Aragó; visitar i atendre els nostres germans ferits en el front, i d'altres; però no ha estat possible; en part, per ésser les organitzacions obreres les que han cuidat dels nostres infants, però també pel nombre insignificant d'elements disposats a contribuir-hi; perquè no és possible que poguem abarcar tantes activitats sense l'ajut de tots aquests que, sense estar al front ni portar cap tasca que afavoreixi la lluita, passegen per la ciutat, i en els moments de passar comptes censuren sempre la tasca realitzada. Repasseu per un moment la vostra conducta, doneu-vos compte que l'Ateneu i la Secció necessiten el vostre ajut, per insignificant que sigui; penseu que de no fer-ho, nosaltres no tolerarem que us beneficieu dels nostres esforços.

Una altra tasca que hem de fer tots els ateneistes i que no deixa d'ésser força interessant és la correspondència amb els nostres companys; pensem que, en les hores que tenen de repòs, llurs pensaments són per als companys de la ciutat, i nosaltres tampoc no devem, per un sol instant, oblidar-los, escrivint-los i donant-los compte del que fem i pensem; no ens podem imaginar quina alegria representa pels que lluiten, una sola carta. Així és que, companys, no els oblidem, pensem el que els representa, i que ningú no deixi d'escriure'ls-hi. També això és lluitar contra el feixisme.

Per vosaltres, els ateneistes que en aquests moments en què vivim separats, per creure que no tenim missió a complir, és aquesta crida. Penseu que a l'Ateneu teniu amics que us esperen per a seguir la tasca de Sempre Avant.

18

Secció Fotogràfica

Companys: Aquesta vegada no podem parlar-vos de la fotografia de bells paisatges i de diferents tons de llum, com us parlàvem en el darrer Butlletí editat pel nostre Ateneu.

En el transcurs d'aquests tres mesos ha canviat totalment la faç de la nostra terra: uns éssers ambiciosos i criminals han trencat la tranquil·litat d'un poble i han arrasat tot allò bell i formós que admiràvem.

Avui, doncs, ha quedat un xic desfocada la nostra tasca vers l'art fotogràfic en el sentit de concurs, d'exhibició, etc., però hem de tenir en compte la importantíssima tasca de la fotografia que en el sentit històric ha de realitzar en els actuals moments; és necessari que les càmares fotogràfiques no deixin de fer fotos de tots els indrets de la nostra terra, al front, a la reraguarda, a tots els llocs on es treballa per enderrocar el feixisme és necessari treure'n un clixé, per a tenir, en el demà gloriós, l'arxiu que recordi els fets històrics més grans del nostre pas a la Llibertat.

Barcelona, novembre del 1936.

Secció de Música

SALUTACIO

La Secció de Música no podia faltar en aquest Butlletí extraordinari, dedicat a la Revolució. Era un deure correspondre a l'entusiasme i al coratge de les milícies que defensen les llibertats, i en particular als socis del nostre Ateneu que lluiten en el front, defensant la Llibertat, que és defensar la Cultura, de la qual són els més fidels representants.

Teníem l'obligació de portar el nostre gra de sorra a l'obra de la Revolució, i per això ens hem apressat a fer un article que, encara que petit, serveixi, si més no, per a testimoniar el nostre apoi moral als nostres companys que lluiten al front. La vostra presència al camp de lluita representa la civilització, l'espiritualitat, la intel·ligència, al costat del poble que lluita per aixafar el feixisme. Vosaltres que heu lluitat fins ara a l'Ateneu per a conquistar l'ànima dels homes, per mitjà de la Cultura, heu de lluitar avui amb armes completament diferents. Heu hagut de tancar el cor ben endins de l'ànima, per pensar només amb el cervell, i d'aquesta manera heu pogut agafar el fusell, per defensar la Cultura, que amenacen uns homes que es diuen civilitzats, però que són la incivilitat, la incultura i el fanatisme.

La Secció de Música us fa arribar, per mitjà d'aquestes lletres, el fervor i l'admiració que sent per vosaltres, que sou uns dignes representants de l'Ateneu i de la joventut d'avui.

LA COMISSIO DE LA SECCIO DE MUSICA

Als companys ateneïstes

El Cos de Redacció del Butlletí aprofita la sortida extraordinària del nostre portantveu per a dir a tots els socis que és necessària la col·laboració de tots plegats.

Aquest Butlletí ha estat dedicat als moments actuals i posat al servei de la Cultura, com sempre ha estat el nostre lema. Es pot dir, però, sense que ningú pugui vanar-se del que hagi pogut fer, que ha estat producte d'uns quants ateneistes.

El Cos de Redacció del Butlletí diu a tots els socis de l'Ateneu que han de procurar aportar llur ajut, siui. el que sigui, i que veuria amb joia immensa que tots els ateneistes esdevinguessin col·laboradors del nostre portantveu, voldria que la veu de tothom fos recollida per mitjà d'aquestes pàgines i que les opinions dels individus es manifestessin amb tota la intensitat que requereixen els moments històrics que estem vivint.

No volem insistir més sobre aquest punt perquè estem segurs que la nostra veu serà escoltada, i tots farem el que cal per tal d'ajudar a la nostra tasca cultural que tots sabem és el lema de l'Ateneu.

Notes breus

La Junta de la Secció de Biblioteca fou designada Comissió d'enllaç amb els companys ateneistes milicians. Col·laboreu amb ella, sostenint correspondència amb els nostres valents companys.

* * *

Les nostres companyes treballen activament en la confecció de prendes d'abric per als nostres milicians. Ajudem-les aportant mitjans perquè puguin seguir tan entusiasta obra humanitària.

* * *

Per mitjà d'una placa de marbre que serà col·locada a l'antic carrer del Miracle, de Sans, es perpetuarà la memòria del malaguanyat fundador del nostre Ateneu Zacaries Oliveres.

* * *

Ateneista: Els milicians del front, els malalts i ferits dels nostres hospitals, demanen llibres.

* * *

Ha estat ben acollida per la majoria dels socis la creació del carnet d'identitat. L'adquisició d'aquest document és voluntària, i cal solament la presentació d'una fotografia a Secretaria general per a obtindre'l.

* * *

Molt aviat començarà al nostre Ateneu una sèrie de conferències sobre Geografia, Pedagogia i Sanitat,

Oportunament es donaran detalls d'aquestes activitats inicials del nostre curs ateneístic

* * *

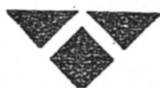
Aquest Consell Directiu posa a coneixement de totes les companyes i de tots els ateneistes que ha estat creada la Secció Femenina. Companyes, ingresseu-hi!

Col·laboració

Són molts i complicats els problemes a resoldre en l'hora present pel nostre Ateneu. Les circumstàncies tenen reduït el Consell Directiu, Seccions, Comissions, etc. a la bona voluntat d'uns quants companys. Urgeix una reorganització, però mentre aquesta arriba, procurem no regatejar la nostra col·laboració, aportant iniciatives, i mostrant-nos sempre disposats a exercir les funcions que ens siguin encomanades.

Socis ingressats després del 19 de Juliol

Joan Amenós Subirachs
Joan Pinyol Mauri
Lluís Ricard Costa
Isidre Miró Palanqués
Santiago Colominas Castejon
Joan Oliva Miralles
Francesc Herrera Gràcia
Josep Vicenç Elias
Joan Roca Masalles
Josep Oliveras Escudé
Eugeni Aguiló Mirabet
Antònia Cervera Martí
Magí Castanys Cesena
Assumpta Gonzàlez
Josepa Fabregat
Carolina Torrens Bosc
Francesc Toran Català
Miquel Fabregat Ferràndiz
Calixte Mateu Casany
Carles Canallas Tiana
Isabel Co Laguarda
Jaume Bachero Garcés
Francesc Beltran
Francesca Català
Pere Mitjans Cortès
Josepa Rull Giral
Josep Bort Climent
Vicenç Cucala Roig
Bernat Lòpez Calpe
Manuel Roig Bellés
Josep Biarnés Ortiz

NÚMERO
EXTRAORDINARI

GRÁFICAS BARCELONA, Passatge Banys, lletra I - Telèfon 25082 - BARCELONA